Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Λουκ. 24, 36-53)
5 Ἰουνίου 2008

Ἀγαπητοί μου, ἀφοῦ ἕνεκα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας γιορτάσαμε «Θανάτου τὴν νέκρωσιν, ᾅδου τὴν καθαίρεσιν» καὶ βιώνουμε «τὴν ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου», σήμερα ἂς εὐφρανθοῦμε, γιατὶ ἡ φθαρτὴ καὶ χοϊκὴ καὶ θνητὴ ἀνθρωπίνη φύση, αὐτή ποὺ γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο στὰ βάραθρα τοῦ Ἅδου, ἀναλαμβάνεται ὑπεράνω ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Τὸ λοιπὸν «Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τῶν οὐρανῶν τοῦ οὐρανοῦ».

Δοξολογία καὶ εὐχαριστία ἀνήκει σ᾽ Ἐκεῖνον ποὺ ἦλθε στὴ γῆ γυμνὸς ἀπὸ σάρκα καί ποὺ τώρα ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Οὐρανό, στοὺς κόλπους τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, φέρων τὴν ἀνθρώπινη φύση. «Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα».

«Και ἐπέβη ἐπὶ χερουβεὶμ καὶ ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» καὶ «ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης». «Ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐκάθισεν». Τὰ τάγματα τῶν ἁγίων ἀγγέλων βλέποντας τὸν Χριστό, τὸν μεσίτη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, φέροντα στοὺς οὐρανοὺς ἀνθρώπινη σάρκα, ἐθαύμασαν καὶ ἔψαλλαν νικητήριο παιᾶνα σ᾽ Αὐτόν, γιατὶ συνέτριψε τὸν διάβολο καὶ τὴν ἁμαρτία, τὸν θάνατο καὶ τὸν ᾅδη καὶ ἐδοξολόγησαν τὴν σωτήρια Αὐτοῦ Ἀνάληψη. Καὶ εἶναι σωτηριώδης ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιατί, δυνάμει αὐτῆς, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ φυλάσσουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ ἔχουν ν᾽ ἀναληφθοῦν «ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα». Εἶναι ἐπίσης ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου μας σωτηριώδης, γιατὶ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς ἐθέωσε τὸ πρόσλημμα, ἐλάμπρυνε τὴν σάρκα, ὕψωσε στοὺς οὐρανοὺς τὸ γήινο, τὴν ἔκπτωτη ἀνθρώπινη φύση, ἐκάθισε ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, τοὺς πολέμιους μετέστρεψε σὲ φίλους, ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους σὲ μιὰ Ἐκκλησία ἀνέδειξε· τὸν εὐτελῆ, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, ἄνθρωπο ἀνώτερο καὶ πολύτιμο ὅλων ἀπεκατέστησε· ὅθεν γεμᾶτοι χαρὰ ψάλλουμε «Δόξα Χριστὲ τῇ ἀναλήψει Σου».

Ἀδελφοί· «ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἡτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ πατὴρ ἐκδέχεται ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον». «Πάντα τὰ ἔθνη κρατήσατε χεῖρας». Αὐτὸς ποὺ σήμερα διαπερνᾶ τοὺς οὐρανούς, Αὐτὸς πάλιν ἔρχεται μὲ τὴν αὐτὴ σάρκα «κρῖναι ζῶντας

καὶ νεκρούς». Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ᾽ ἡμῶν, ὡς ἄνθρωπος ἀνελαμβάνετο καὶ ὡς Κύριος ἐπορεύετο, ἀνεφέρετο ὡς βροτὸς καὶ ὡς Θεὸς ἀνήρχετο», ὡς Βασιλιὰς ἀνέβη ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ ὡς Ἀρχιερέας εἰσῆλθε εἰς τὰ ἀχειροποίητα ἅγια. «Μεγάλη, Δεσπότα, ἡ φιλανθρωπία Σου».

Κύριε· «Ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν πλανηθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἀναληφθεὶς προσήγαγες τῷ Θεῷ καὶ Πατρί». Τὶ μεγάλη ἀλήθεια δωρεά! Τὶ σπουδαία τιμή! Ἐμεῖς, «οἱ τὰ χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες», «θεωροῦντές Σου τὰ ὑψώσεις Χριστέ, ἀνυμνοῦμέν Σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφή, προσκυνοῦμέν Σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, δοξάζομεν τὴν ἐνδόξον Σου Ἀναλήψιν» καὶ μαζί με τὸν ἱερὸ ὑμνωδὸ ψάλλουμε· «Δεσπότα, μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὀρφανούς, ἀλλ᾽ ἀπόστειλον τὸ Πανάγιόν Σου Πνεῦμα φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Μεγαλύνατε τὸν Κύριον σὺν ἐμοί, ἀδελφοί μου. Ἐκεῖνον ποὺ ἐγεννήθη ὡς Αὐτὸς ἠθέλησεν, Ἐκεῖνον ποὺ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν πατήσας τὸν θάνατον. Αὐτόν ποὺ σήμερα ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, τὸν δυνάστην καὶ κραταιὸν καὶ ἐν πολέμῳ δυνατόν. «Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ἀνυψώσῃ τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδὰμ καὶ ἵνα ἀποστείλῃ Πνεῦμα Παράκλητον τοῦ ἁγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Γιατὶ μᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, ἀφοῦ «οὐ πρέσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ᾽ αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς». Ὅθεν «λατρεύσωμεν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ». Ἀκόμη δὲ «ἀγγελικῶς οἱ ἐν τῷ κόσμῳ πανηγυρίσωμεν λέγοντες, ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναΐδιος Λόγος, ἅγιος εἶ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον».

Ἐμπρὸς λοιπὸν κεκαθαρμέναις διανοίαις «καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ», ἵνα λάβωμεν ἔλεος καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δώρημα τέλειον.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.